

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžr/109/2012
Identifikačné číslo spisu:	5011200899
Dátum vydania rozhodnutia:	17.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5011200899.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte založenom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu v právnej veci navrhovateľa G. E., nar. X.X.XXXX, bytom, K., proti odporcovi Obvodnému pozemkovému úradu v Martine, so sídlom P. Mudroňa č. 45, 036 01 Martin, za účasti ďalších účastníkov konania: 1/ M. N., nar. X.X.XXXX, bytom N., 2/ Q. E., nar. XX.X.XXXX, bytom N., 3/ Z. O., nar. XX.X.XXXX, bytom H., 4/ Z. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., 5/ M. V., nar. X.X.XXXX, bytom L., 6/ RNDr. Z. A., nar. XX.X.XXXX, bytom T., 7/ Ing. Y. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom N., 8/ S. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX H. XXX., 9/ Z. E., nar. X.X.XXXX, bytom K., 10/ K. H., nar. XX.X.XXXX, bytom K., 11/ E. H., nar. XX.X.XXXX, bytom N., 12/ Ing. F. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., 13/ Mgr. F. X., nar. XX.X.XXXX, bytom E., 14/ Grandis, s.r.o., so sídlom Dielenská Kružná č. 2, 038 61 Vrútky, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu Martin č. ObPÚ-2011/00008 - BLA zo dňa 15. júna 2011, o odvolaní Obvodného pozemkového úradu Martin ako i povinnej osoby Grandis, s.r.o., so sídlom Dielenská Kružná č. 2, 038 61 Vrútky, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 29Sp/31/2011-101 zo dňa 30. marca 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 29Sp/31/2011 - 101 zo dňa 30. marca 2012 m e n í tak, že rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu Martin č. ObPÚ-2011/00008 - BLA zo dňa 15. júna 2011 p o t v r d z u j e .
Účastníkom náhradu trov konania n e p r í z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline zrušil rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Martine č. ObPÚ-2011/00008 - BLA zo dňa 15. júna 2011 a to podľa § 250 j ods. 2 písm. a), a c) O.s.p. a vec vrátil správneho orgánu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím správny orgán vo vzťahu k špecifikovaným oprávneným osobám a dedičom po oprávnených osobách rozhodol tak, že títo nespĺňajú podmienky uvedené v § 6 ods. 1 písm. m) zákona č. 229/1991 Zb. a nepriznal im vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vo vzťahu k pozemkom v kat. úz. S., pkn. parcela č. 4156 - lúka, stav podľa registra CKN parcela 7007/9 - zastavaná plocha o výmere 0,0982 ha, 7007/10 - zastavaná plocha o výmere 0,0113 ha, 7007/11 - zastavaná plocha o výmere 0,0272 ha, 7007/12 - zastavaná plocha o

výmere 0,0618 ha, 7006/3 - zastavaná plocha o výmere 0,0029 ha, 7006/4 - zastavaná plocha o výmere 0,0005 ha, 7007/13-zastavaná plocha o výmere 0,0085 ha, 7009/3 - zastavaná plocha výmere 0,0023 ha podiele 1/1. Správny orgán dôvodil zjednocujúcim stanoviskom stavebného úradu ohľadne účelu a dôvodov vyvlastnenia, s ktorým sa stotožnil a tiež dôvodil tým, že doškoľovacie stredisko skutočne fungovalo a túto skutočnosť v podstate ani nikto nenapadol, resp. nespochybnil a preto bolo potrebné mať zato, že bol naplnený účel vyvlastnenia vzhľadom k tomu, že doškoľovacie stredisko bolo dostavané a toto aj skutočne slúžilo účelu vyvlastnenia.

Krajský súd v Žiline takto rozhodol, keď poukázal na predchádzajúce rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 6Sžo/465/2009 zo dňa 26. októbra 2010, ktorým bol krajský súd ako i správny orgán viazaný a podľa názoru krajského súdu správny orgán nedostatočne postupoval v zmysle intencií uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a poukázal na dôvody uvedeného zrušujúceho rozsudku odvolacieho súdu. Krajský súd uviedol, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí zdôraznil, že správny orgán s poukazom na ustanovenie § 6 ods. 1 písm. m) zákona č. 229/1991 Zb. nedostatočne zistil skutkový stav vo vzťahu k predmetnému pozemku s poukazom na to, že oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia za náhradu, pokiaľ nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila účelu, na ktorý bola vyvlastnená, s tým, že je potrebné skúmať, či doškoľovacie stredisko vôbec niekedy slúžilo svojmu účelu. Krajský súd dôvodil, že tieto skutočnosti bude musieť správny orgán skúmať, nakoľko podľa jeho názoru z odôvodnenia jeho rozhodnutia, respektíve ani z pripojeného správneho spisu toto nie je zrejmé a nie je teda zrejmé, či nehnuteľnosť - doškoľovacie stredisko skutočne slúžilo, fungovalo ako doškoľovacie stredisko. Pokiaľ by bolo preukázané, že nehnuteľnosť nikdy neslúžila účelu, na ktorý bola vyvlastnená, tak by oprávnené osoby respektíve dedičia oprávnených osôb mali nárok na reštitúciu, či už in natura, resp. vo forme náhrady. Pre aplikáciu ust. § 6 ods. 1 písm. m) zákona č. 229/1991 Zb. je podstatný záver skutočného fungovania doškoľovacieho strediska z hľadiska naplnenia (nenaplnenia) účelu vyvlastnenia. Krajský súd ďalej uviedol, že je potrebné zvlášť skúmať účel vyvlastnenia pri pozemkoch (pôvodne pkn. parcela č. 4156), na ktorých sa nachádza samotná budova Doškoľovacieho strediska, resp. v danom prípade hotela Grandis a zvlášť venovať pozornosť časti pozemku (voľná plocha lúky), z ktorého vyplynul rekreačný účel, na ktorý mala plocha lúky slúžiť. Správny orgán v danom prípade síce skutkovo zistil, že na takomto ostatnom pozemku (okrem CKN č. 7006/3, 7006/4) sa nachádzajú inžinierske siete a to kanalizácia na odvedenie povrchových vôd, vedenie elektrickej energie, rozvod vody a kanalizácie, taktiež terénne úpravy, tiež vybudované parkovisko zo zámkovej dlažby, resp. prístupová komunikácia. Podľa názoru súdu však nie je možné vyhodnotiť túto zvyšnú časť pozemku tak, že táto by mala plniť účel spolu vo vzťahu k stavbe doškoľovacieho strediska (hotela Grandis) a teda krajský súd sa nestotožnil s právnym názorom správneho orgánu, že teda aj tento pozemok naplnil účel vyvlastnenia, nakoľko podľa názoru súdu tento pozemok charakterizovaný rekreačným účelom nenaplnil účel vyvlastnenia v zmysle § 6 ods. 1 písm. m) zákona o pôde a tento je možné vydať, respektíve priznať oprávneným osobám, respektíve dedičom oprávnených osôb zaň náhradu. Krajský súd poukázal na vyjadrenie mesta Martin zo dňa 23.7.2003, kde aj v spojitosti s geometrickým plánom č. 3/2002 vyhotoveným Ing. A., ktorý geometricky oddelil pozemky, resp. aj na nákreš, ktorý sa nachádza v správnom spise pri podaní mesta Martin zo dňa 23.7.2003, kde je červenou fixkou ohraničený pozemok, ktorý by bolo možné vydať. Tiež sa v spise nachádza geometrický plán z roku 2005, č. 187/2005 zo dňa 19.9.2005, z ktorého je tiež možné vyvodiť oddelenie časti pozemku a preto správny orgán opätovne bude musieť posúdiť, či je dané geometrické plány možné použiť pre účely zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností, nakoľko sa krajský súd nestotožnil s právnym názorom pozemkového úradu, že daná časť pozemku ako voľná plocha lúky (ktorá mala slúžiť rekreačným účelom) by mala slúžiť účelu vyvlastnenia. Krajský súd taktiež dôvodil, že existencia inžinierskych sietí, ktoré sú vedené pod povrchom pozemku nebránia poľnohospodárskemu alebo lesnému využitiu pozemkov vzhľadom aj na stav, ktorý vyplynul z fotodokumentácie, ktorú vyhotovil správny orgán. Tiež nie je sporné, že ku dňu účinnosti zákona o pôde bola predmetná plocha zarastená trávou a že išlo ku dňu prechodu na štát o lúku, respektíve pasienok. Krajský súd ďalej poukázal na to, že pokiaľ z fotodokumentácie vidno, že na pozemku sa nachádza parkovisko, respektíve prístupová komunikácia, ktorá je vybudovaná zo zámkovej dlažby, tieto nie sú trvalou prekážkou, ktorú nie je možné odstrániť a nie je možné konštatovať, že by predmetné skutočnosti bránili poľnohospodárskemu alebo lesnému využitiu pozemku a túto časť je podľa názoru súdu možné oprávneným osobám po

geometrickom oddelení pozemku vydať. Taktiež podľa názoru súdu ohľadne účelu vyvlastnenia vo vzťahu k zastavanému pozemku (hotelom Grandis) tento musí správny orgán vyhodnotiť objektívne z vykonaného dokazovania a nie je možné sa spoľahnúť len na vyjadrenie, resp. akési zjednocujúce stanovisko mesta Martin ako príslušného stavebného úradu.

Obvodný pozemkový úrad Martin ako i povinná osoba Grandis, s.r.o. so sídlom vo Vrútkach podali samostatne odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline a žiadali zhodne, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok krajského súdu ako nezákonný zmenil tak, že rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu Martin zo dňa 15. júna 2011 potvrdí.

Povinná osoba, Grandis, s.r.o. uviedla, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je v rozpore s obsahom spisov. Správny orgán absolútne striktne splnil všetky pokyny Najvyššieho súdu SR v zmysle jeho rozsudku č. k. 6Sžo/465/2009 zo dňa 26.10.2010 a doplnením dokazovania na všetky najvyšším súdom určené okolnosti vydal vo veci nové rozhodnutie dňa 15.6.2011. Zabezpečil aj nové Stanovisko mesta Martin, mestského úradu č. j. MSS-14053/2011 - Kn zo dňa 10.5.2011, ktoré sa jednoznačným záverom vyslovilo, že bol naplnený účel, na ktorý bola vyvlastnená pôvodná parcela PKN č. 4156 zapísaná v pozemnoknižnej vložke č. 374 v kat. úz. S. a teda Obvodný pozemkový úrad v Martine vydal nové rozhodnutie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu. Pokiaľ tvrdí krajský súd, že správny orgán nedostatočne postupoval v zmysle intencií rozhodnutia najvyššieho súdu, tak s týmto názorom krajského súdu sa povinná osoba absolútne nestotožňuje a považuje ho za nesprávny. Taktiež nie je možné stotožniť sa s Krajským súdom, že správny orgán neskúmal, či nehnuteľnosť - Doškoľovacie stredisko niekedy slúžilo svojmu účelu. Povinná osoba poukázala na to, že správny orgán vykonal rozsiahle a dostatočné dokazovanie ku skutočnosti, či Doškoľovacie stredisko vrátane ostatných pozemkov slúžili svojmu účelu. V tomto smere správny orgán v zmysle pokynov najvyššieho súdu kvalifikovane doplnil dokazovanie odbornou ohliadkou a odborným posúdením stavebného úradu - Stanoviskom mesta Martin, mestského úradu č. j. MSS-14053/2011 - Kn zo dňa 10.5.2011, ktorým sú kvalifikovane zodpovedané okolnosti naplnenia účelu vyvlastnenia a zjednotené akékoľvek predchádzajúce stanoviská stavebných úradov s jednoznačným záverom a to, že bol naplnený účel, na ktorý bola vyvlastnená pôvodná PKN parcela č. 4156 zapísaná v pkn. vložke č. 374 kat. úz. S.. Ďalej povinná osoba poukázala na to, že krajský súd neprihliadol a absolútne sa nevysporiadal vo svojom rozhodnutí s námietkou správneho orgánu na pojednávaní dňa 30.4.2012, že žiaden účastník konania vrátane navrhovateľa NIKDY v priebehu konania, či pred správnym orgánom, alebo pred súdom nespochybnili fungovanie Doškoľovacieho strediska GR ZŤS Martin tak, ako bolo postavené a skolaudované v zmysle príslušnej projektovej dokumentácie, technickej správy, ktorá bola súčasťou projektovej dokumentácie, príslušných územných, stavebných a kolaudačných rozhodnutí. Skutočnosť, že Doškoľovacie stredisko fungovalo je v regióne Turca "všeobecne známou skutočnosťou", ktorú nie je potrebné dokazovať, tak ako nie je potrebné dokazovať, že v Martine existovali a fungovali samotné Závody ťažkého strojárstva (ZŤS). Doškoľovacie stredisko GR ZŤS Martin spravovala v rámci kombinátu/holdingu ZŤS - účelová organizácia IVaV (inštitút výchovy a vzdelávania), neskôr IVAR (inštitút výchovy a rekvalifikácie). Na preukázanie skutočností, že Doškoľovacie stredisko skutočne fungovalo doložila povinná osoba ako dôkazný materiál listinné dôkazy získané z Národného bibliografického ústavu SNK Martin (Matica slovenská v Martine) a to:

- Výber z knižného vydania: Študijný program výchovnej a vzdelávacej činnosti na študijný rok 1988 - 1989 (úplné knižné vydanie je evidované v Matici slovenskej pod ČSD 1581/1988/89 D1)

- Výber z knižného vydania: Vzdelávanie v strojárstve rok 1988 (úplné knižné vydanie je evidované v Matici slovenskej od ČSD 1700/1988 D1)

- Výber z knižného vydania: Vzdelávanie v strojárstve rok 1989 (úplné knižné vydanie je evidované v Matici slovenskej pod ČSD 1700/2/1989 D1)

- Príspevok v časopise Knižnice a vedecké informácie 21, r. 1989: k aplikácii modelu ZŤS VTEI v náukovo-formatívnom procese

- Príspevok v časopise Osvetová práca 22/88 Krok ku skvalitneniu procesu výchovy a vzdelávania

Povinná osoba uviedla, že priložené publikácie sú len výberom z množstva publikácií k činnosti Doškoľovacieho strediska ZŤS - Inštitútu výchovy a vzdelávania. Fungovanie Doškoľovacieho strediska ZŤS v Martine po jeho právoplatnej kolaudácii kolaudačným rozhodnutím zo dňa 28.5.1986, ktoré je aj v správnom spise založené, bolo v Martine všeobecne známou skutočnosťou a to zvlášť pre všetky

orgány štátnej správy, pretože v Doškoľovacom stredisku sa konali všetky vzdelávacie a rekvalifikačné aktivity, predovšetkým v odbore strojárstva. Povinná osoba dala do pozornosti súdu, že na účelovú organizáciu IVAR sa dokonca obrátil aj Ing. P. E. (právny predchodca navrhovateľa) a to listom zo dňa 15.12.1992, keď žiadal o vydanie vyvlastnenej parcely PKN č. 4156, kat. úz. S., ktorý list je už aj súčasťou spisového materiálu. V otázke, či bol naplnený účel vyvlastnenia predmetných nehnuteľností je podľa povinnej osoby nesporné, že správny orgán spoľahlivo a dostatočne zistil skutkový stav, aby mohol vyvodiť správny právny názor.

Taktiež povinná osoba uviedla, že nemôže sa stotožniť s názorom krajského súdu, keď vytýka správne orgánu, že neskúmal samostatne účel vyvlastnenia pri pozemkoch, na ktorých sa nachádza samotná budova Doškoľovacieho strediska a samostatne pri pozemku (voľná plocha lúky), z ktorého vyplynul rekreačný účel, na ktorý mala plocha lúky slúžiť. Podľa povinnej osoby vykonal správny orgán rozsiahle a dostatočné dokazovanie k naplneniu účelu vyvlastnenia a to odbornou ohliadkou a odborným posúdením stavebného úradu - Stanoviskom mesta Martin, mestského úradu č. j. MSS - 14053/2011 - Kn zo dňa 10. mája 2011, ktorým sú kvalifikovane zodpovedané otázky na okolnosti naplnenia účelu vyvlastnenia s jednoznačným záverom a to, že bol naplnený účel, na ktorý bola vyvlastnená pôvodná PKN parcela č. 4156 v kat. úz. S.. Stavebný úrad svojím stanoviskom zo dňa 10. mája 2011 vo veci podal odborné a kvalifikované vyjadrenie k tomu, že pri navrhovaní stavieb podobného charakteru platia a aj v minulosti platili zásady nielen pre technické riešenie stavby (konštrukčný systém, materiálové zloženie, technická infraštruktúra a pod.), ale aj na priestorové usporiadanie a funkčné využívanie pozemkov, ktoré sú určené na realizáciu zámeru a následne aj na užívanie stavieb. V požiadavkách na navrhovanie stavieb tohto typu boli o.i. stanovené aj požiadavky na riešenie okolia objektu, parkové a sadové úpravy a pod. Stavebný úrad podotkol, že objekty doškoľovacích stredísk spĺňali v minulosti nielen funkciu vzdelávania, ale aj rekreácie zamestnancov a iných návštevníkov a umiestňovali sa do prostredia s vysokým podielom zelene a nezastavaných plôch. Stavebný úrad sa vyjadril, že v procese prípravy predmetnej stavby a pri spracovaní projektovej dokumentácie bol určený účel užívania voľného priestranstva vedľa doškoľovacieho strediska na rekreačné účely práve za účelom splnenia zásad na funkčné využitie územia - pozemkov, príslušných k doškoľovaciemu stredisku. Návrh bol spracovaný s prihliadnutím na umiestňovanie strediska v podhorskej časti, vo voľnej krajine, so zachovaním prirodzeného prírodného výrazu okolia tak, aby zastavanosť okolitých pozemkov bola minimálna. Na základe uvedených skutočností mesto Martin ako vecne a územne príslušný stavebný úrad zaujal názor, že realizáciou Doškoľovacieho strediska a následne jeho užívaním bol naplnený účel, na aký boli pozemky vyvlastnené a stavebný úrad svoj názor oprel o skutočnosti zistené pri obhliadke miesta a okolia stavby terajšieho hotela Grandis, o skutočnosti vyplývajúce z projektovej dokumentácie, overenej Stavebným úradom pri povoľovaní predmetnej stavby (technická správa, vedenie inžinierskych sietí a pod.), o skutočnosti uvedené v kolaudačnom rozhodnutí a v zázname z kolaudácie a zo skutočností zistených pri overovaní existencie inžinierskych sietí, ako aj o vtedy platné zásady pre navrhovanie stavieb tohto druhu. Ďalej povinná osoba uviedla vo svojom odvolaní, že stavba vzdelávacieho charakteru, ku ktorým doškoľovacie zariadenia vždy patrili a patria, neodmysliteľne zo stavebno - architektonického pohľadu patria voľné priestranstvá. Ako príklad povinná osoba uviedla súčasné architektonické riešenia a skladbu stavieb podobného druhu - doškoľovacích stredísk a zariadení, vrátane doškoľovacích zariadení všetkých ministerstiev a že všetky aj súčasné doškoľovacie zariadenia sú umiestňované v prevažne horských oblastiach, resp. rozsiahlych parkových lokalitách, s vysokým podielom voľných priestranstiev. Tiež uviedla, že predmetné nehnuteľnosti, i keď sa jednalo o voľné priestranstvo nie sú spôsobilé na poľnohospodárske, alebo lesné využitie a to aj s prihliadnutím na to, že vydaním predmetných nehnuteľností by bol spôsobený nelogický zásah do jednotného hospodárskeho a funkčného uceleného komplexu, ktorý tvorí zákonnú prekážku v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o pôde a preto ich nie je možné vydať. K tomuto povinná osoba pripojila i rozhodnutia súdov SR a to rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 7Co 143/2000, rozsudok Okresného súdu v Trnave č. k. 14C 111/1996 a 10Co 351/2009, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. Sž-o-KS/90/2003. Na základe uvedených skutočností povinná osoba uviedla, že závery v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, dokonca sú v rozpore s vykonaným dokazovaním a s obsahom spisového materiálu, na základe čoho sú skutkové a právne závery v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline nesprávne a nezákonné. V závere svojho odvolania povinná osoba uviedla, že správny orgán bol pri vydaní rozhodnutia viazaný právnym názorom Krajského súdu v Žiline z predchádzajúceho rozhodnutia

Krajského súdu v Žiline a to rozsudkom č. k. 25Sp/8/2006 - 146 zo dňa 4. septembra 2009. Právny názor Krajského súdu v Žiline vyslovený v napadnutom rozsudku je v rozpore s právnym názorom Krajského súdu v Žiline č. k. 25Sp/8/2006 - 146 zo dňa 4. septembra 2009. Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 29Sp/31/2011 - 101 zo dňa 30.3.2012 bola navyše jednoznačne porušená zásada právnej istoty, čo je v právnom štáte neprípustné.

Obvodný pozemkový úrad v Martine vo svojom odvolaní uviedol, že v priebehu výstavby Doškoľovacieho strediska došlo k zmenám v územnoplánovacej dokumentácii, ktoré boli schválené príslušnými orgánmi a zrealizovaním zmien nedošlo k zmene účelu stavby Doškoľovacieho strediska. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že pkn. parcela č. 4156 slúžila účelu, na ktorý bola vyvlastnená a poukázal i na doterajšie stanoviská stavebného úradu. Správny orgán na ústne pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 28. apríla 2011 prizval i stavebný úrad, ktorý bol oboznámený so správnym spisom, vykonal fyzickú ohliadku na mieste samom a mal vydať nové stanovisko, ktoré odstráni akékoľvek rozpory a poukázal na list Stavebného úradu č. MSS-14053/2011 - Kn zo dňa 10. mája 2011. Podľa názoru Stavebného úradu je podstatná skutočnosť, že na pozemkoch boli v čase výstavby vykonané rozsiahle terénne úpravy ako samostatný stavebný objekt, ktorý je konkrétne uvedený aj v kolaudačnom rozhodnutí. Stavebný úrad tiež preveril pred vypracovaním svojho stanoviska existenciu inžinierskych sietí v okolí hotela Grandis a šetrením zistil, že cez pozemok, ktorý je predmetom reštitúcie vedie verejná kanalizačná sieť v správe spoločnosti TURVOD, a.s., vodovodná prípojka pre hotel Grandis a VN a NN rozvod elektrickej energie v správe SEZ, a.s. s trafostanicou. Poukázal na to, že pri navrhovaní stavieb podobného charakteru platia a aj v minulosti platili zásady nielen pre technické riešenie stavby, ale na priestorové usporiadanie a funkčné využívanie pozemkov, ktoré sú určené na realizáciu zámeru a následne aj na užívanie stavieb. V požiadavkách na navrhovanie stavieb tohto typu boli okrem iného stanovené aj požiadavky na riešenie okolia objektu, parkové a sadové úpravy a pod. Objekty doškoľovacích stredísk spĺňali v minulosti nielen funkciu vzdelávania, ale aj rekreácie zamestnancov a umiestňovali sa do prostredia s vysokým podielom zelene a nezastavaných plôch. Uviedol, že stavebný úrad má za to, že v procese prípravy predmetnej stavby a pri spracovaní projektovej dokumentácie bol určený účel užívania voľného priestranstva vedľa doškoľovacieho strediska na rekreačné účely práve za účelom splnenia zásad na funkčné využitie územia - pozemkov, priľahlých k doškoľovaciemu stredisku. Návrh bol spracovaný s prihliadnutím na umiestňovanie strediska v podhorskej časti, vo voľnej krajine. Na základe toho mesto Martin ako vecne a územne príslušný stavebný úrad zastáva názor, že realizáciou Doškoľovacieho strediska a následne jeho užívaním bol naplnený účel, na aký boli pozemky vyvlastnené. Stavebný úrad svoj názor opiera o skutočnosti, ktoré zistil pri ohliadke miesta a okolia stavby terajšieho hotela Grandis a o ďalšie skutočnosti, na ktoré poukazuje vo svojom stanovisku. Z vykonaného dokazovania podľa správneho orgánu jednoznačne vyplynulo, že pkn. parcela je zastavaná a nie je možné ju využívať pre poľnohospodársku alebo lesnú výrobu. Správny orgán skúmal, či priznaniu vlastníckeho práva oprávneným osobám bráni zákonná prekážka uvedená v § 11 zákona o pôde a z fyzických ohliadok vykonaných na mieste samom v priebehu správneho konania ako aj údajov katastra je nesporné, že parcely C-KN č. 7006/3 a 7006/4 sú zastavané rekreačnou chatou a jej manipulačnou plochou a parcely C-KN č. 7009/3 a 7007/13 sú zastavané prístreškom na kontajnery a ich manipulačnou plochou. Priznaniu vlastníckeho práva oprávneným osobám bráni zákonná prekážka uvedená v § 11 ods.1 písm. d) zákona o pôde a predmetné stavby bránia poľnohospodárskemu a lesnému využitiu tohto pozemku. Na ostávajúcej časti parcely sa nachádzajú inžinierske siete (elektrina, vodovod, kanalizácia), boli vykonané terénne úpravy a v čase účinnosti zákona o pôde bola zarastená trávou a krovínami. Poľnohospodárske, alebo lesné využitie pozemku sa posudzuje objektívne, teda, či takéto využitie pozemku je možné, alebo nie je. V územnoplánovacej dokumentácii je uvedené, že výstavba strediska je situovaná do priestoru horskej lúky, na ktorej mimo doškoľovacieho strediska nie je plánovaná žiadna výstavba a že po vybudovaní strediska zostane plocha lúky voľná a bude využívaná na rekreačné účely. Ďalej je tam uvedené, že v súčasnej dobe sa v priestore stavby žiadna stavba neprevádza a ani v dohľadnej dobe nie je žiadna stavba plánovaná. Z uvedeného je zrejmé, že po schválených zmenách v územnoplánovacej dokumentácii bolo schválené, že lúka ostane voľná a bude slúžiť rekreačným účelom v rámci doškoľovacích strediska. Podľa vyjadrenia stavebného úradu č. MSS-14053/2011 - Kn zo dňa 11. mája 2011 pri navrhovaní stavieb podobného charakteru platia a aj v minulosti platili zásady nielen pre technické riešenie stavby ale aj na priestorové usporiadanie a funkčné využívanie pozemkov, ktoré sú určené na realizáciu zámeru a

následne aj na užívanie stavieb. V požiadavkách na navrhovanie stavieb tohto typu, boli okrem iného stanovené aj požiadavky na riešenie okolia objektu, parkové a sadové úpravy a pod.. Pozemkový úrad tiež vyslovil nesúhlas s názorom krajského súdu, že by neskúmal, či Doškoľovacie stredisko vôbec niekedy slúžilo svojmu účelu. Správny orgán zdôraznil, že Doškoľovacie stredisko od kolaudácie až po privatizáciu slúžilo svojmu účelu a vzdelávali a rekvalifikovali sa v ňom zamestnanci strojárskych fabriky ZŤS a túto skutočnosť v priebehu celého správneho konania žiaden z účastníkov konania ani nenamietal. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyselne rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podaných odvolaní a to povinnou osobou ako i Obvodným pozemkovým úradom v Martine, posudzoval, či správny orgán ako i krajský súd pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a s ohľadom na námietky odvolateľov ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či reštitučné konanie bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Predmetom preskúmavacieho konania podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. bolo rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Martine zo dňa 15. júna 2011, č. ObPÚ - 2011/00008-BLA, ktorým správny orgán nepriznal oprávneným osobám a ich dedičom vlastnícke právo k nehnuteľnostiam uvedeným vo výroku rozhodnutia z dôvodu, že nespĺňajú podmienky uvedené v ustanovení § 6 ods. 1 písm. m/ zákona č. 229/1991 Zb., pretože vyvlastnenie parcely č. 4156, v kat. úz. S. naplnilo účel vyvlastnenia. Podľa správneho orgánu predmetný pozemok nie je možné vydať, pretože je zastavaný a nie je možné ho využívať na poľnohospodársku alebo lesnú výrobu a jeho vydaniu teda bránia zákonné prekážky (§ 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb.).

Z obsahu administratívneho spisu správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky mal za preukázané, že navrhovatelia, resp. dedičia pôvodných vlastníkov, ako oprávnené osoby podľa § 4 zákona č. 229/1991 Zb., uplatnili dňa 28. decembra 1992 na Pozemkovom úrade v Martine reštitučný nárok podľa § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., z dôvodu uvedeného v § 6 ods. 1 písm. m/ zákona č. 229/1991 Zb.. Zároveň vyzvali povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti. O uplatnenom nároku rozhodol prvýkrát Obvodný pozemkový úrad v Martine rozhodnutím zo dňa 18. júla 2002, č. OPPLH-C-2002/00294-Ši, ktoré zrušil Krajský súd v Žiline rozhodnutím zo dňa 20. decembra 2002, sp. zn. 10S/112/2002. Obvodný pozemkový úrad v Martine opätovne rozhodol vo veci rozhodnutím č. ObPÚ-C-2004/00055-BL zo dňa 11. júna 2004, ktoré taktiež zrušil Krajský súd v Žiline rozhodnutím sp. zn. 10S/98/2004 zo dňa 29. marca 2005. Následne rozhodol správny orgán rozhodnutím ObPÚ-C-2006/00025-BL zo dňa 24. januára 2006, ktoré Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 25Sp/8/2006-54 zo dňa 10. júla 2007 potvrdil. O odvolaní voči tomuto rozhodnutiu rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý vytkol krajskému súdu procesné vady a rozhodnutie zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (6Sžo/143/2007 zo dňa 28. mája 2008). Naposledy krajský súd preskúmané rozhodnutie správneho orgánu opätovne potvrdil (25Sp/8/2006-146 zo dňa 4. septembra 2009).

Zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov je jedným z reštitučných zákonov, ktoré po zmene spoločensko-ekonomických pomerov boli vydané s cieľom zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom v týchto zákonoch špecifikovaného majetku v období rokov 1948 až 1989. Splnenie cieľa a účelu zákona vyžaduje, aby všetky orgány verejnej moci vychádzali z tejto špeciálnej úpravy pri posudzovaní nárokov osôb, ktorých majetok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990, a hlavne aby v tom duchu interpretovali zákonom ustanovené okolnosti, v dôsledku ktorých došlo k prechodu majetku.

Účelom zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v platnom znení je zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd z obdobia rokov 1948-1990, nie však ich úplné odstránenie.

Štát a jeho orgány, ako aj obce sú teda povinné postupovať v konaní podľa tohto zákona v súlade so zákonnými záujmami osôb, ktorých ujma na základných ľudských právach a slobodách má byť aspoň čiastočne kompenzovaná. Tento výklad vychádza zo skutočnosti, že zmyslom všetkých reštitučných zákonov bolo zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v rozhodnom období. Ak teda zákonodarca si bol vedomý, že odstránenie všetkých krívd nie je reálne a že sa musí uspokojiť len s nápravou niektorých, nemožno potom pripustiť, aby výklad týchto právnych predpisov bol natoľko dogmatický a ústavne nekonformný, že by zakladal de facto voči niektorým subjektom krivdy nové.

Podľa § 6 ods. 1 písm. m/ zákona č. 229/1991 Zb. oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia za náhradu, pokiaľ nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila účelu, na ktorý bola vyvlastnená.

Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb. nemožno pozemky alebo ich časti vydať v prípade, že pozemok bol po prechode alebo prevode do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby zastavaný, pozemok možno vydať, ak stavba nebráni poľnohospodárskemu alebo lesnému využitiu pozemku.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v preskúmvanej veci vzhľadom na doplnené dokazovanie vykonané Obvodným pozemkovým úradom v Martine rešpektujúc pritom právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovaný v zrušujúcom rozsudku 6Sžo/465/2009 zo dňa 26. októbra 2010, ktorým bol pozemkový úrad viazaný, nebolo už sporné, či pôvodná parcela č. 4156, k. ú. S., vyvlastnená rozhodnutím Mestského národného výboru, odbor územného plánovania a architektúry v Martine č. j. 2805/76 z 19. apríla 1977, niekedy slúžila účelu, na ktorý bola vyvlastnená a či bola po prechode do vlastníctva štátu zastavaná, resp., či takáto stavba bráni poľnohospodárskemu alebo lesnému využitiu pozemku.

S dôrazom na už vyššie spomínaný účel a cieľ reštitučných zákonov (v danom prípade zákona č. 229/1991 Zb.) najvyšší súd vo svojom uvedenom zrušujúcom rozsudku uviedol, že z ustanovenia § 6 ods. 1 písm. m/ zákona č. 229/1991 vyplýva, že podmienkou na vydanie nehnuteľnosti, ktorá prešla na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia za náhradu oprávneným osobám, je skutočnosť, že vyvlastnená nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila účelu, na ktorý bola vyvlastnená. Ak teda dospel správny orgán k záveru, že predmetná nehnuteľnosť existuje, prešla na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia na štát alebo inú právnickú osobu, navrhovatelia sú oprávnenými osobami v zmysle citovaného reštitučného zákona a bola im, resp. ich právnym predchodcom - pôvodným vlastníkom vyplatená náhrada, bolo úlohou správneho orgánu predovšetkým zistiť, za akým účelom bola predmetná nehnuteľnosť vyvlastnená a či vôbec takémuto účelu pozemok niekedy slúžil, teda či bol využívaný na účel uvedený vo vyvlastňovacom rozhodnutí. Táto otázka je skutkového charakteru a jej zisťovanie prináleží práve správnenému orgánu.

Vo vyvlastňovacom rozhodnutí je uvedené, že príslušný vyvlastňovací orgán vyhovuje žiadosti Československého štátu - Závodov ťažkého strojárstva, GR Martin zo dňa 22.9.1976, č. PO/739/76/Pá o vyvlastnenie nehnuteľností na výstavbu Doškoľovacieho strediska. V odôvodnení vyvlastňovacieho rozhodnutia sa uvádza, že vyvlastnenie je v súlade so zámermi a cieľmi územného plánu, ako to vyplýva z právoplatného územného rozhodnutia, podľa ktorého výstavba Doškoľovacieho strediska ZTS GR Martin, v lokalite Podstráne, bola územným rozhodnutím umiestnená na vyvlastnených pozemkoch parc. č. PK 4157, 4156, 4155, 4153, k. ú. S. v lokalite Podstráne.

Správny orgán v preskúmvanom rozhodnutí uvádza, že vyvlastnenie pkn. parcely č. 4156 naplnilo svoj vyvlastňovací účel. Potvrdzuje to podľa neho jednoznačne skutočnosť, že parcela č. 4156 bola zahrnutá do parcely č. 4155/1 a v priebehu výstavby boli na nej skládky generálneho dodávateľa stavby. Ďalej tvrdenie správneho orgánu podporuje obsah technickej správy k stavebnej časti vypracovanej Projekčnej organizačným ústavom Banská Bystrica, pracovisko Olomouc č. 010-00842-110/01 z roku 1983, v ktorej sa uvádza, že obvod stavby je daný obvodom parcely č. 4155/1, a že „výstavba strediska je situovaná do priestoru horskej lúky, na ktorej mimo doškoľovacieho strediska nie je plánovaná žiadna zástavba a po vybudovaní strediska zostane plocha lúky voľná a bude využívaná na rekreačné účely“. Správny orgán pripustil, že v priebehu výstavby došlo na návrh investora k niektorým zmenám oproti schválenej územnoplánovacej dokumentácii, ale zároveň uviedol, že nie je možné zistiť, o aké zmeny sa jednalo, nakoľko sa nezachovala kompletná dokumentácia.

V predmetnej veci zostalo sporné, či pôvodná parcela č. 4156, k. ú. S., vyvlastnená rozhodnutím Mestského národného výboru, odbor územného plánovania a architektúry v Martine č. j. 2805/76 z 19.

apríla 1977, niekedy slúžila účelu, na ktorý bola vyvlastnená a či bola po prechode do vlastníctva štátu zastavaná, resp., či takáto stavba bráni poľnohospodárskemu alebo lesnému využitiu pozemku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež v uvedenom zrušujúcom rozsudku uviedol, že pokiaľ z vyvlastňovacieho rozhodnutia vyplýva účel vyvlastnenia - výstavba doškoloňovacieho strediska, bolo úlohou správneho orgánu zisťovať, či v skutočnosti bola stavba doškoloňovacieho strediska zrealizovaná, a to práve na vyvlastnených pozemkoch. Podľa názoru najvyššieho súdu správny orgán nezameral svoje šetrenie na časť pozemku, ktorá bola predmetom reštitučného nároku, teda pôvodnú parcelu č. 4156, k. ú. S., ale si osvojil názor, že pokiaľ bola pôvodná parcela zahrnutá do novovytvorenej parcely č. 4155/1, k. ú. S., nie je potrebné ďalej zisťovať osud (charakter) pôvodnej parcely, teda či v skutočnosti bola alebo nebola niekedy zastavaná. Skládka generálneho dodávateľa stavby nie je stavbou v zmysle stavebného zákona. Je len dočasnou súčasťou stavby, pre ktorej potreby slúžila. Preto argument odporcu neobstojí ako podklad rozhodnutia o priznaní, resp. nepriznaní reštitučného nároku. Takisto skutočnosť, že v priebehu výstavby strediska došlo k zmenám oproti schválenej územnoplánovacej dokumentácii, je kľúčová, nakoľko práve územnoplánovacia dokumentácia je v danom prípade základnou dokumentáciou, z ktorej je možné posúdiť účel zamýšľanej stavby. Touto skutočnosťou sa však správny orgán vôbec ďalej nezaoberal, čím nezrejmlil dostatočne skutkový stav. Správny orgán mal tiež venovať náležitú pozornosť zisťovaniu už vyššie spomínanému „rekreačnému účelu“, na ktorý mala plocha lúky slúžiť a či takto potom neprichádza do úvahy vydanie aspoň časti pozemku, ak je možné ju geometricky oddeliť. V spise však nie je zmienka o skutočnom využití predmetných pozemkov a ani nie je z obsahu spisu zrejmé, či doškoloňovacie stredisko vôbec niekedy slúžilo svojmu účelu.

Najvyšší súd vo svojom zrušujúcom rozsudku tiež poukázal na to, že sa nemohol stotožniť ani s tvrdením správneho orgánu, že parcelu č. 4156 nemožno využívať pre poľnohospodársku alebo lesnú výrobu, pretože tento svoj záver dostatočne neodôvodnil a nie je z neho zrejmé, na základe akých úvah k nemu dospel. Najvyšší súd poukázal na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb., v ktorom je za bodkočiarkou uvedené, že pozemok možno vydať, ak stavba nebráni poľnohospodárskemu alebo lesnému využitiu pozemku. Správny orgán sa však v otázke možnosti využitia pozemku odvolával na právny rozbor vypracovaný komerčno-právnou kanceláriou KOVAL & spol. Tento „právny rozbor“ sám o sebe najvyšší súd nepovažoval za dôkaz slúžiaci náležitému zisteniu skutkového stavu veci, keďže nebol podložený ďalšími relevantnými dôkazmi (napr. vykonanými ohliadkami).

Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že Obvodný pozemkový úrad v Martine v ďalšom konaní náležitým spôsobom doplnil dokazovanie v danej reštitučnej veci a rešpektoval i jeho právny názor vyslovený v zrušujúcom rozsudku 6Sžo/465/2009 zo dňa 26. októbra 2010 a v rámci rozhodovacieho procesu v konaní podľa § 9 ods. 4 zákona o pôde vydal rozhodnutie, ktoré je súladné so zákonom a ktoré vychádza z náležite zisteného skutočného stavu veci.

Obvodný pozemkový úrad v Martine za účelom čo najobjektívnejšieho zistenia skutočného stavu veci a za účelom rešpektovania právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveného v zrušujúcom rozhodnutí 6Sžo/465/2009 postupoval procesne správne, keď vo veci nariadil vykonanie obhliadky nehnuteľností, ktoré sú predmetom reštitúcie a to na mieste samom. Správne na obhliadku správny orgán prizval i mesto Martin, ktoré vo veci ako stavebný úrad vypracovalo zo zistených skutočností a informácií na tvare miesta i príslušné stanovisko zo dňa 10. mája 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s vyhodnotením stanoviska mesta Martin č. MMS-14053/2011-Kn zo dňa 10. mája 2011 a to tak, ako ho vyhodnotil Obvodný pozemkový úrad v Martine. Z príslušného stanoviska mesta Martin ako stavebného úradu vyplývajú nasledovné skutočnosti:

"Pri miestnej ohliadke bolo zistené, že pozemok, ktorý je predmetom reštitúcie je zastavaný parkoviskom a prístreškom, ktorý slúži na umiestnenie kontajnerov na zber komunálneho odpadu. Na pozemku sa nachádza účelová komunikácia, slúžiaca ako prístup k stavbe hotela Grandis (bývalého doškoloňovacieho strediska), s povrchovou úpravou zo zámkovej dlažby. V telese komunikácie je osadená kanalizačná šachta a cez predmetnú parcelu sú vedené inžinierske siete - verejná kanalizácia DN 300, verejná elektrická sieť. Taktiež sú cez predmetnú parcelu vedené trasované prípojky pre samotný hotel Grandis (bývalé doškoloňovacie stredisko) - splašková kanalizačná prípojka, vodovodná prípojka, ako aj pre okolité stavby rekreačných chát. Po obvode parkoviska, resp. po oboch stranách prístupovej komunikácie sú osadené osvetľovacie telesá. Pozemok je morfológicky členitý, terasovite upravený, v čase obhliadky zatravněný. Z predložených podkladov vyplýva, že parcela KN-E 4155/1 bola v minulosti súčasťou pkn. parcely č. 4156, zapísanej v pkn. vložke č. 374 v kat. úz. S., ktorá bola rozhodnutím Mestského

národného výboru, odboru územného plánovania a architektúry v Martine č. 2805/76 zo dňa 19.4.1977 vyvlastnená za účelom výstavby Doškoľovacieho strediska. Stavba "Doškoľovacie stredisko GR ZŤS Martin bola povolená rozhodnutím Okresného národného výboru - odboru výstavby a územného plánovania v Martine č. 1009/1977 - Mi zo dňa 10.8.1977. Podľa projektovej dokumentácie - zastavovacieho plánu, overeného vtedajším stavebným úradom, bolo cez pozemok, ktorý je predmetom reštitúcie, navrhované vedenie inžinierskych sietí, t. j. kanalizácie na odvedenie povrchových vôd z neďalekého prameňa, respektíve studničky, vedenie elektrickej energie, rozvod vody a kanalizácie. Projektová dokumentácia tiež navrhovala pomerne rozsiahle terénne úpravy a sadové úpravy nielen v časti pozemku, kde sa samotné doškoľovacie stredisko malo stavať, ale aj terénne úpravy príľahlého pozemku, ktorý je predmetom sporu. Podľa technickej správy, ktorá bola súčasťou projektovej dokumentácie mala byť výstavba situovaná do priestoru horskej lúky, na ktorej nie je plánovaná mimo doškoľovacieho strediska akákoľvek zástavba s tým, že po vybudovaní strediska ostane plocha lúky voľná a bude využívaná k rekreačným účelom."

Zo stanoviska stavebného úradu v Martine tiež vyplýva, že pred vypracovaním príslušného stanoviska zo dňa 10. mája 2011 si stavebný úrad preveril existenciu inžinierskych sietí v okolí hotela Grandis a pri šetrení zistil, že cez pozemok, ktorý je predmetom reštitúcie, vedie verejná kanalizačná sieť v správe spoločnosti TURVOD, a.s., vodovodná prípojka pre hotel Grandis, a VN a NN rozvod elektrickej energie v správe SEZ, a.s. s trafostanicou. Pri navrhovaní stavieb podobného charakteru platia a aj v minulosti platili zásady nielen pre technické riešenie stavby, ale aj na priestorové usporiadanie a funkčné využitie pozemkov, ktoré sú určené na realizáciu zámeru a následne aj na užívanie stavieb. V požiadavkách na navrhovanie stavieb tohto typu boli o.i. stanovené aj požiadavky na riešenie okolia objektu, parkové a sadové úpravy a pod. Ďalej zo stanoviska stavebného úradu vyplýva, že objekty doškoľovacích stredísk spĺňali v minulosti nielen funkciu vzdelávania, ale aj rekreácie zamestnancov a iných návštevníkov a umiestňovali sa do prostredia s vysokým podielom zelene a nezastavaných plôch. Zo stanoviska stavebného úradu taktiež vyplýva dôležitá skutočnosť, že v procese prípravy predmetnej stavby a pri spracovaní projektovej dokumentácie bol určený účel užívania voľného priestranstva vedľa doškoľovacieho strediska na rekreačné účely práve za účelom splnenia zásad na funkčné využitie územia - pozemkov, príľahlých k doškoľovaciemu stredisku. Návrh bol spracovaný s prihliadnutím na umiestnenie strediska v podhorskej časti, vo voľnej krajine so zachovaním prirodzeného prírodného rázu okolia tak, aby zastavanosť okolitých pozemkov bola minimálna. V závere svojho stanoviska mesto Martin ako príslušný stavebný úrad prezentovalo významný názor, že realizáciou doškoľovacieho strediska a následne jeho užívaním bol naplnený účel vyvlastnenia pozemkov.

Ako vyplýva z predmetného stanoviska, tak stavebný úrad k vyššie uvedeným záverom dospel nesporne zo skutočností zistených pri obhliadke miesta a okolia stavby terajšieho hotela Grandis, zo skutočností vyplývajúcich z projektovej dokumentácie overenej stavebným úradom pri povoľovaní predmetnej stavby (technická správa, vedenie inžinierskych sietí a pod.), zo skutočností uvedených v kolaudačnom rozhodnutí a v zázname z kolaudácie a zo skutočností zistených pri overovaní existencie inžinierskych sietí, ako aj o vtedy platné zásady pre navrhovanie stavieb tohto druhu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené skutočnosti zastáva názor, že obhliadkou miesta samého, ktorej sa zúčastnili i účastníci konania dňa 28.4.2011 (predovšetkým dotknutí účastníci a to právny predchodca navrhovateľa Ing. P. E. a zástupkyňa povinného subjektu JUDr. Jana Buriková) a z poznatkov a informácií tam bezprostredne získaných, boli následne správnym orgánom odstránené akékoľvek doterajšie pochybnosti, či vyvlastnenie predmetných nehnuteľností skutočne naplnilo účel vyvlastnenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval za potrebné zohľadniť i tú skutočnosť, že skutočne z projektovej dokumentácie vyplýva, že pri výstavbe príslušného Doškoľovacieho strediska sa už vtedy skutočne myslelo na rozsiahle terénne úpravy a sadové úpravy nielen v časti pozemku, kde sa samotné Doškoľovacie stredisko malo stavať a sa aj postavilo, ale z projektovej dokumentácie tiež vyplýva (viď technickú správu), že predmetné Doškoľovacie stredisko bolo i skutočne účelovo naprojektované a situované do priestoru horskej lúky, na ktorej nebola plánovaná žiadna ďalšia zástavba a aj po vybudovaní strediska mala príslušná plocha lúky zostať voľná čo sa aj stalo a to z dôvodu, že v zmysle projektovej dokumentácie mala byť táto plocha využívaná na rekreačný účel. Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné účel vyvlastnenia posudzovať predovšetkým z hľadiska občianskoprávneho a nielen z hľadiska stavebného zákona, pretože vzhľadom na príslušnú projektovú dokumentáciu a na jej obsah a

účel výstavby príslušného Doškoľovacieho strediska je potrebné mať za to, že predmetný pozemok je potrebné nesporne vzhľadom na účel výstavby predmetnej stavby v minulosti, posudzovať ako súčasť stavby Doškoľovacieho strediska.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že účel vyvlastnenia bolo potrebné skúmať v čase, keď Doškoľovacie stredisko Generálneho riaditeľstva ZŤS Martin si plnilo svoj účel a to účel, na ktorý boli predmetné pozemky vyvlastnené. Takýto výklad zákona má svoju vnútornú logiku a nie je možné skúmať účel vyvlastnenia až v období, keď predmetné nehnuteľnosti boli sprivatizované a začali slúžiť reálne inému účelu. To, že predmetné Doškoľovacie stredisko slúžilo účelu vyvlastnenia, nebolo účastníkmi konania dôkaznými prostriedkami spochybnené v priebehu správneho konania a tieto skutočnosti tiež vyplývajú aj z príslušných listinných dôkazov, ktoré povinná osoba predložila /svedčia o tom, že Doškoľovacie stredisko si skutočne i reálne plnilo svoje poslanie/ a stali sa súčasťou súdneho spisu (listinné dôkazy označené na č. l. 124 až 146 spisu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Sžr/109/2012).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je Najvyšší súd Slovenskej republiky toho názoru, že účel vyvlastnenia bol nesporne naplnený a preto nie je možné oprávneným osobám a dedičom po oprávnených osobách vydať predmetné nehnuteľnosti a to ani čiastočne, pretože je tu jednak zákonná prekážka uvedená v § 11 ods. 1 písm. d) zákona o pôde a taktiež rozhodujúcou skutočnosťou je, že oprávnené osoby a dedičia po oprávnených osobách nespĺňajú a nepreukázali v konaní zákonné podmienky zakotvené v § 6 ods. 1 zákona o pôde. Totiž aj inštitút prekážok vo vydaní nehnuteľností v zmysle § 11 zákona o pôde je inštitútom stanovujúcich výnimku z účelu reštitúcií a dôvodom týchto výluk je pôsobenie konkrétneho verejného záujmu alebo práv tretích subjektov (zastavanosť pozemku stavbou), ktoré v danom prípade prevažujú nad účelom reštitúcie a samotným reštitučným nárokom na vydanie pôvodných v pozemkov a ktoré by s ohľadom na povahu zaťaženia pozemku vylučovali alebo obmedzovali využitie pozemku v inom súkromnom vlastníctve. Predmetom úpravy zákona o pôde ako reštitučného predpisu sú vzťahy majetkoprávne, ktoré sú svojou povahou predovšetkým občianskoprávnymi vzťahmi a výklad pojmov obsiahnutých v tomto reštitučnom predpise preto nemožno podriaďovať výhradne pojmom obsiahnutým v iných právnych predpisoch, či odvetviach verejného práva, v danom prípade práva stavebného a posudzovať zastavanosť pozemku doslova reštriktívnym výkladom. V danom prípade totiž predmetné pozemky v dôsledku naplnenia účelu vyvlastnenia je potrebné posudzovať ako jeden funkčný celok s predmetnou stavbou /ako súčasť tejto stavby/ a to stavbou bývalého Doškoľovacieho strediska, pretože i príslušné pozemky v danom prípade tvoria s konkrétnym zastavaným pozemkom pod Doškoľovacím strediskom jeden súvislý celok bez prerušenia. Správne preto v rámci rozhodovacieho procesu pozemkový úrad v konaní podľa § 9 ods. 4 zákona o pôde č. 229/1991 Zb. zohľadnil a rešpektoval stanovisko príslušného stavebného úradu /ktorým sa odstránili akékoľvek rozpory v skutkovej otázke, či predmetné nehnuteľnosti slúžili účelu vyvlastnenia/.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti sa odvolací súd s právnym názorom krajského súdu nestotožnil a rozhodnutie pozemkového úradu považuje za vecne správne a preto postupujúc podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 220 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd tak, že v konaní neúspešným oprávneným osobám a dedičom po oprávnených osobách náhradu trov konania nepriznal (§ 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), správneho orgánu zo zákona náhrada trov konania neprináleží a úspešná povinná osoba si náhradu trov konania neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.). Z týchto dôvodov odvolací súd účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.